

A woman with dark hair styled in an updo is shown from the back, looking towards the right. She is wearing a long, flowing red dress with a white lace collar and a matching red sash at the waist. She is holding a small bouquet of pink flowers. The background features heavy red curtains with gold tassels and a decorative gold ring. Light streams in from a window on the right, creating a soft glow.

*Zkrocení
markýze
z Raventhorne*

STEPHANIE
LAURENSOVÁ

Zkročení markýze z Raventhorne

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Stephanie Laurensová

Zkročení markýze z Raventhorne – e-kniha
Copyright © HarperCollins Polska sp. z o.o., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

*Zkročení
markýze
z Raventhorne*

STEPHANIE LAURENSOVÁ

*Zkrocení
markýze
z Raventhorne*

Český název: Zkrocení markýze z Raventhorne
Název anglického originálu: The Taming of Ryder Cavanaugh
Autorka: Stephanie Laurensová
Překlad: Dana Chodilová
První vydání: Avon, *An Imprint of HarperCollins Publishers*, 2013
Grafika obálky: Madgrafik
Odpovědný redaktor: Ivana Čejková
Jazyková korektura: Jiří Chodil

© 2013 by Savdek Management Proprietary Ltd.
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2017

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S. A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN: 978-83-276-3318-7 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-3319-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-3320-0 (PDF)

PODĚKOVÁNÍ

Oymyslet správný titul pro dvojici knih, zvláště v rámci rozsáhlejší série, není ani zdaleka taková hračka, jak by si někdo mohl myslet. Je třeba zvážit mnohé okolnosti, například délku či širší význam použitých slov a samozřejmě i to, jak zapůsobí na čtenáře. Když došlo na titul předchozí knihy, příběhu Henrietty Cynsterové, ocitl se náš tým v koncích. A tak jsme se obrátili s žádostí o návrhy na samotné čtenáře – a v naději, že někdo geniální přijde s vhodnou dvojicí názvů, jsme požádali i o návrhy pro tento příběh Mary Cynsterové. Pro obě knihy jsme pak sestavili seznam nejlepších názvů našeho týmu a čtenářů – a nechali hlasovat. Tak získaly jméno oba příběhy. Ten Henriettin se díky skvělému návrhu jedné čtenářky jmenuje *And Then She Fall* (v českém vydání *Pokoušení Henrietty Cynsterové*) a čtenářským hlasováním získal Maryin příběh titul *The Taming of Ryder Cavanaugh* (v českém vydání *Zkrocení markýze z Raventhorne*), což byl můj pracovní název. Ráda bych ale jmenovala Lisu Gunnovou z Parkdale v australské Victorii, jejíž návrh se umístil těsně za ním, a poděkovala všem svým čtenářkám, které se zúčastnily a udělaly z hledání titulů pro příběhy sester Cynsterových takovou zábavu!

Tato kniha je věnována každé z vás. Užijte si ji!

1. KAPITOLA

Květen 1837, Londýn

„*Tak toho* jste si vzala na mušku?“
Mary Alice Cynsterová vyskočila nejmíň stopu do vzduchu – aspoň jí to tak připadalo. Jakmile se její rozbouřené smysly zase snesly na pevnou zem, projel jí vztek. Prudce se obrátila a zabodla se pohledem do své otravné, nesnesitelné a naprosto nezkratné nemesis. Netušila, proč se Ryder Cavanaugh té role tak ochotně ujal, ale od onoho krátkého střetu na Henriettině zásnubním plese přede dvěma dny ho měla věčně v patách, neúnavně si hrál na nepříjemného dotěru.

Plesový sál domu Felshamů přetékal smetánkou urozené společnosti, hedvábí a satén dámských toalet zářily jako pestré květy na pozadí černí večerních obleků džentlmenů. Načesané hlavy se blyštily, šperky se třpytily a stovky kultivovaných hlasů se splétaly do elegantního proudu zdvořilého hovoru.

Stáhla se do stínu pod galerii, odkud mohla lépe pozorovat svůj cíl. Nechala se tak pohlit jeho sledováním, že ani nezaznamenala, jak se Ryder přikradl – navzdory mohutné postavě se pohyboval plynule a tiše. Jeho bezvadný, dokonale elegantní večerní úbor jako obyčejně zdůrazňoval zkrocenou sílu, skrývající se v urostlé, svalnaté postavě. Jedním ramenem se teď ležérně opíral o zeď vedle ní a měřil si ji zpod přivřených víček svým typickým pohledem líného lva.

Ostatní se často nechali zmást mírným, trochu lhostejným dojmem, který Ryder vzbuzoval. Ona ale nikdy. Věděla, že za těma zářivýma očima číhá mysl stejně bystrá, rozhodná, schopná a umíněná jako ta její.

A navzdory ošidnému půvabu jeho neproniknutelně komplikované osobnosti Mary z jeho tónu a nepatrného pozvednutí víček, z toho, jak se mu oči na okamžik rozšířily, když rozpoznaly objekt jejího zájmu, zjistila, že ho to upřímně překvapilo.

V duchu zaklela. Ryder byl ten poslední člověk na světě, kterému by se s tou informací toužila svěřovat. Upřela vražedný pohled do jeho zlatozelených očí. „Běžte pryč.“

Jak se dalo čekat, její příkaz nezaúčinkoval, mohla si ho rovnou ušetřit. Ryder, pátý markýz z Raventhorne – titul zdědil po otcově smrti před šesti lety – byl pověstný coby muž, který si nedá poroučet. Existovalo jen málo džentlmenů, jež uznávaly i vysoce postavené dámy, šlechticů s takovou osobní silou, že bylo moudřejší nechat je proplouvat plesovými sály, salony a jídelnami nejvyšší společnosti bez omezování, pokud ovšem alespoň trochu respektovali pravidla. Byl to jeden z nevyslovených společenských kompromisů.

Stála nehnutě, zabodávala se do něj pohledem, a přitom moc dobře vnímala všechny stránky Ryderovy osobní síly.

Takhle zblízka to ani jinak nešlo.

Sledoval ji, jako by si obhlížel šťavnaté sousto. Mary nebyla jenom nejmladší ze stávající generace děvčat Cynsterových, ale i nejmenší, a on měřil hodně nad sto osmdesát centimetrů. Mohlo by se zdát, že se nad ní hrozivě tyčí, ale ona se v jeho společnosti nikdy necítila ohrožená. Rozptýlená, vyvedená z rovnováhy, rozkolísaná, až jí připadalo, že se kamsi řítí, to možná, ale ohrožená rozhodně ne. Koneckonců se s ním zběžně setkávala,

co si pamatovala, jejich rodiny patřily k nejstarším mezi aristokracií a znaly se navzájem tak, jak to mezi takovými rodinami chodí.

Oči s hustými řasami upíral nehnutě do její tváře, do jejích očí. „To snad nemůžete myslet vážně, že by se k vám Rand hodil.“

Zvedla bradu, ale ani tak na něj nedokázala shlédnout přes nos. „Snad pochopíte, že takové rozhodnutí udělám sama.“

„Neobtěžujte se. Nehodíte se pro něj.“

„Vážně?“ Zaváhala, ale nedalo jí to. Pokud někdo může znát Randolphovy touhy, pak je to Ryder. Povytáhla obočí a vložila do hlasu dostatečně nevěřickou povýšenost, provokovala ho, aby jí to vysvětlil. „A to proč?“

Zatímco čekala a on zvažoval odpověď, napadlo ji, jestli nebylo lepší prostě zapřít, že se zajímá o Randolpha – o lorda Randolpha, jednoho z Ryderových nevlastních bratrů, nejbližšího mu věkem... Jenže když na Henriettině a Jamesově zasnubním plese Rydera bez cavyků zavrhla a odmítla pozvání, pro které by vraždila většina urozených dam všeho věku, bezděky v něm vzbudila zvědavost. Od té doby ji nenápadně, ale vytrvale sledoval, jako pravá kočkovitá šelma.

Šlo teprve o druhý večer od zasnubního plesu, ale Ryder byl víc než chytrý na to, aby vytušil, koho si vzala na mušku. Takže ne, vážně nemělo smysl zapírat – byl by pak ještě nesnesitelnější.

Když maličko prohnul rty a nadechl se k odpovědi, stejně čekala, že bude nesnesitelný.

„Dovolte mi to všechno vyjmenovat.“ Hlas měl tak hluboký, že zněl jako chrčivé předení. „Zprvé poukážu na to, že coby poslední svobodná žena Cynsterů vaší generace jste považována za jakousi výhru.“

Zamračila se. „To je to poslední, co potřebuji, ale –“ zapátrala mu v očích, „– nechápu proč. Ano, jsem nejmladší, moje věno není k zahzení, ale rozhodně nejsem nejzářivější diamant ani hlavní dědička.“ Když už se s ním tady musí potýkat, aspoň využije jeho dobře informovaný mozek.

Ryder sklonil hlavu a kouzl se do jazyka, aby jí neřekl svůj názor na ten diamant. Přitažlivá byla víc než dost, energická a živě atraktivní na to, aby se za ní otáčely mužské hlavy, aby zaměstnávala mužskou fantazii. To si uvědomoval čím dál víc za těch posledních několik dní, kdy ji sledoval, veden zvědavostí, raněnou pýchou a jakýmsi dosud nepoznaným okouzlením. „Ušlo vám ale to hlavní. Jste poslední šance pro některou významnou rodinu na spojení s Cynstery ještě v této generaci. Uplyne deset let nebo ještě víc, než na manželský trh vstoupí děti vašich bratranců a sestřenic. Z toho plyne, že ať chcete, nebo ne, jste v tom ohledu vážně výhra. A dále, Rand nezdědí titul ani panství.“ *Na rozdíl od něj.* S očima upřenýma do jejích prezíravě povytáhl obočí. „Zeptejte se kterékoli z vysoce postavených dam a dozvíte se totéž. Všichni očekávají, že se vdáte dobře.“

Vydala ze sebe nějaký zvuk, který podezřele připomínal odfrknutí. Koutky mu zacukaly, chápal ji.

Ale pak zavrtěla hlavou. „Ne. Kdybyste měl pravdu, byla bych dávno v obležení nápadníků.“

„Ještě ne.“ Neviděl důvod nepodělit se s ní o to, co ví. „Ale příští společenskou sezonu už budete. Je vám teprve dvaadvacet let a letos jsou tu Henriettiny zasnuby a nadcházející svatba – zásadní události ve vaší rodině. Z hlediska manželského trhu teď nejste v centru pozornosti.“ *Jedině té jeho.* A umínil si vypálit rybník všem možným konkurentům.

Její rty, podobné růžovým poupatům, nečekaně plné v tak mladé tváři, se našpulily. „Ať je to, jak chce, mluvíte jen o tom, co si myslí ostatní. Ale v záležitosti mých vdavek záleží na tom, co si myslím *já*.“ Zatvářila se ještě bojovněji. „A ve všech ostatních ohledech –“

„Rand se k vám nehodí. Je o šest let mladší než já a jen o dva starší než vy.“ Sotva to prohlásil, uvědomil si jeden z důvodů, proč se na Randa zaměřila. „A v případě, že vám to uniklo – i když bych vsadil celé jmění na to, že ne –, čtyřiaadvacetiletý džentlmen sice bývá zralý tělesně, ale duševně dosud ne.“ Dovolil si úsměv, vycházel mu přímo od srdce. „Dejte Randovi čas a věřte mi, že bude stejný jako já.“

A přesně té proměně hodlala Mary zabránit. Odvrátila se a znovu se zahleděla na dotyčného džentlmena, stojícího ve skupině hostů uprostřed dlouhého plesového sálu. „Podle mého odhadu pro mě bude Randolph dokonalý manžel.“

Kromě jiného byl výrazně *mírnější* verzí Rydera. Kdyby si Randolpha vzala, jistě by ho dokázala ovlivnit a pohlídat, aby se z něj nevyklubal šlechtic tak vražedně nebezpečný ženám jako Ryder. Ano, vdala-li by se za Randolpha, dalo by se to považovat za významnou službu celému ženskému pokolení – to rozhodně nepotřebuje dalšího Rydera. Kromě toho, jak na ně fyzicky působil, byl naprosto nezvladatelný.

Upírala zrak na Randolpha a probírala si jeho přitažlivé stránky. Namísto Ryderovy zlatohnědé hřívy měl tmavě hnědé vlasy, podobné spíše hnědým lokýnkám své matky Lavinie. Zatímco Ryder nosil malinko delší, zajímavě rozčuchané kadeře, Randolphovy vlasy byly moderně sestřiženy, ani dlouhé, ani krátké, podobně jako u mnoha přítomných mužů.

Randolph měl rozložitá ramena, i když ne tak nápadně široká jako Ryder, postavu vysokou a spíše štíhlejší než Ryder, ale ten ho o několik palců převyšoval a jeho rozložitá hrud' byla úměrná výšce. I Randolphova postava byla naprosto souměrná, snad jen trochu všednější, a ne tak působivá.

Mary si v duchu přiznala, že to víceméně vystihuje rozdíl mezi nevlastními bratry. Nejen mezi Ryderem a Randolphem, ale i mezi Ryderem a těmi mladšími, Christopherem zvaným Kit a Godfreyem. Ryder byl jediné dítě z otcova prvního manželství. Randolph, Kit a Godfrey se narodili Lavinii, druhé ženě zesnulého markýze. Pětici sourozenců doplňovala sestra Eustacie, zvaná Stacie. Mary je všechny znala, i když jen zběžně. Bude si muset ještě mnohé zjistit, chce-li se přivdat do jejich rodiny.

Netrpělivě toužila postoupit ve svém tažení, zaměřeném na to, aby ji Randolph požádal o ruku. Předchozí měsíce této společenské sezony pečlivě zkoumala všechny džentlmeny, kteří by pro ni přicházeli v úvahu. Jakmile si uvědomila, že Randolph dokonale odpovídá jejím požadavkům, začala ponoukat a přesvědčovat svou starší sestru Henriettu, aby nosila náhrdelník, který Cynstevrovým věnovala jistá skotská bohyně známá jako Paní. Ta byla s rodinou spojena díky Catrioně, manželce Maryina bratrance Richarda, její hlavní a zřejmě i oblíbené kněžce. Prostřednictvím Catriony Paní stanovila, že sestřenice rodu Cynsterů si mají náhrdelník postupně předávat, jakmile díky němu najdou své pravé hrdiny, tedy muže, s nimiž prožijí bezhlavou zamilovanost a dospějí k manželskému štěstí. Původně byly dívky vůči moci náhrdelníku poněkud skeptické, ale klenot už prokázal svou moc, nejprve u Heather, pak u Elizy, u Angeliky

a naposledy i u Henrietty, která zpočátku umíněně trvala na tom, že takovým věcem zholá nevěří.

Náhrdelník z ametystových perliček a zlatých oček řetízku, z nichž visel podlouhlý růženinový přívěsek, se tedy konečně dostal k Mary. Visel jí nyní na krku, přívěsek jí hřál mezi ňadry.

A ona celým srdcem a se silným odhodláním věřila, že zafunguje i u ní.

Ale aby všechno popohnala, připravila se, prostudovala si půdu předem a stanovila si za kandidáta Randolpha Cavanaugha. Bude z něj dokonalý manžel. Pak už potřebovala jenom náhrdelník, aby její volbu potvrdil.

Dostala ten šperk přede dvěma dny, těsně před Henriettiným zasnubním plesem. Sestra jí ho připnula kolem krku a Mary ho od té doby svědomitě nosila. Předchozí večer se jí naskytla první příležitost promluvit s Randolphem, když měla onen šperk na krku a oba dva navštívili večírek lady Cornwallisové. Prostála s ním víc než půl hodiny v jednom kroužku, bavila se, jenže nevyčítila... nic zvláštního.

Nevěděla přesně, co má čekat. Ale podle toho, co pochytila od svých sestřenic a Henrietty, náhrdelník aktivně nedělá *nic*. Působí spíše jako katalyzátor, postará se, aby potkala svého hrdinu, ale na jinou pomoc se spoléhat nedá. Nemůže tedy počítat s žádným konkrétním znamením.

A tak musí s Randolphem strávit více času. Pokud je opravdu její pravý, nesporný hrdina, pak...by se něco mělo stát. Něco by se mělo rozhořet.

Přešlápla, rozhlédla se, zvažovala, jak se k němu přiblížit. „Jak to nejlíp provést?“ zašeptala pro sebe.

Okamžitě zaznamenala, že se k ní Ryder naklání a pokouší se zachytit její slova. Nemilosrdně potlačila

impulz, málem neodolatelné nutkání podívat se na něj. Byl u ní tak blízko, že kdyby to udělala, hleděla by do jeho okouzlujících zelenozlatých očí, ocitla by se na dosah jeho prostopášným rtům a hříšnému úsměvu...

Vnímala jeho přítomnost, jeho teplo, ten lákavý pocit. Ryder byl svůdný, smyslný, zkažený, zosobňoval jakýsi nepopsatelný příslib, který přitahoval všechny ženy. Už dávno usoudila, že se s tím šarmem, který mu tryská z pórů, prostě narodil.

Ne že by na sobě necítila ten účinek, že by nevnímala to lákání. Ale dobře věděla, že dát najevo jakoukoli reakci by dalo výhodu jemu, ne jí.

Dávno se rozhodla, že si vládu navždycky podrží sama, a především vládu nad sebou samotnou.

V rodině měla dost pohledných a přirozeně dominantních mužů, celý život pozorovala, jak se takoví muži chovají, jak vnímají známky sympatií ze strany žen a jaké ty známky vlastně jsou.

Snažila se je vymýtit ze svého repertoáru instinktivních reakcí.

Takže i když si uvědomovala Ryderovu silnou přitažlivost stejně jako kterákoli jiná žena, nedávala mu důvod si myslet, že na ni nějak zapůsobil.

Nestála o jeho pozornost, ale o Randolphovu, a tu si dnes večer umínila získat. Oblékla si nové chrpově modré hedvábné šaty, které jí tak krásně ladily k očím a zvýrazňovaly temně purpurově modrou barvu amethystových korálků.

Randolph. Soustředila se na něj. Oči ho vyhledaly samy, ale ostatní smysly jako by se zdráhaly poslechnout.

Zpropadený Ryder. Ať se to snažila zatajit, jak chtěla, takhle zblízka se její vzpurné instinkty zajímaly víc o něj než o Randolpha. Ve srovnání s nevlastním starším

bratrem Randolph, byť hezký, dobře stavěný a po všech fyzických stránkách vysoce přitažlivý, jaksi bledl. Neexistovala urozená žena – ani neurozená –, která by Ryderovi nevyhradila místo na piedestalu ve své soukromé síni nesmírně pohledných a přitažlivých mužů.

Jenže krása není všechno a jednoduše řečeno, Ryder je hezký *až moc*. Je prostě přehnaně přitažlivý ve všech směrech a na všech úrovních.

A zvlášť pro ni. Nedělala si žádné iluze. Ryder má silnější vůli než ona. Nikdy by ho nedokázala zkrotit. Nedokázala by to žádná žena.

Kdežto Randolph byl naprosto v rámci jejích možností, ten by se k ní hodil dokonale.

„Sice riskuji, že mi ukousnete hlavu,“ ozval se Ryder vedle ní, „ale musím se zeptat. Jak vlastně chcete Randa přesvědčit, že jste dáma pro něj?“

V tu chvíli uslyšel pohyb na galerii nahoře. Pokud mu štěstí jen trochu přeje, dorazili hudebníci a brzy spustí. Stačí mu udržet Mary u sebe, dokud se tak nestane.

Zvolna obrátila hlavu, jen tak, aby ho zpražila pohledem, který ho měl jistě odradit. Má se ještě moc co učit – mnohem víc by ho odradilo, kdyby se na něj sladce usmála. Její vzdor ho lákal jako máloco jiného. Muže s tak otupělou chutí jako on sváděla ta novost. Měl ale na paměti, že ji chce zdržet u sebe, a tak už neřekl nic víc, jen s nekonečnou trpělivostí zkušeného lovce čekal na odpověď.

Potemnělý pohled se proměnil v zakabonění. „Nemůžu si představit, proč se o to vlastně zajímáte.“

Vykulil na ni oči. „To je snad jasné. Rand je přece můj mladší bratr.“

„Nevlastní bratr.“ Zvedla nosík a znovu se zahleděla přes sál na Randolpha. „Jistě, jste každý jiný. Ale

nechápu, proč si myslíte, že potřebuje staršího bratra, aby ho chránil před dámami, jako jsem já.“

Rty se mu prohnuly. „To je trochu neomalená poznámka.“ Ale uhodila hřebíček na hlavičku. Vzala si na mušku jeho nevinného mladšího bratra a on se vážně cítil povinen ho chránit. Žena jako ona by dokázala Randa vyplašit, přinejmenším teď, v jeho věku.

A bylo čiré štěstí, že Ryderovy ochranné sklony vyhovovaly jeho osobním záměrům. Nebo to snad zřídilo prospěšné řízení osudu, jak se mu často stávalo.

S pohledem pořád upřeným na Randa škubla drobným ramínkem. „Jsem, jaká jsem, ale stěží mě můžete považovat za nějakou hrozbu Randolphovi.“

„To záleží na úhlu pohledu.“

Střelila po něm dalším vražedným pohledem, ale než stačila něco říct, zaskřípění seshora následovaly svůdné tóny přede hry valčíku.

Dokonalé.

Než stačila zareagovat, natož se dát na únik, vynořil se Ryder ze stínu pod galerií do jasného světla křišťálových lustrů lady Felshamové a vysekl Mary úklonu, na které si dal zvlášť záležet. Natáhl k ní ruku a pohlédl do jejích překvapených očí. „Smím poprosit o tanec?“

Viděl v nich rozčilení a – ano – i mírné zděšení. Sledoval ji pozorně, neušlo mu, jak si uvědomila, co se stane, až ji vezme do náruče. Pak už nezatají svou reakci na něj – instinktivní, vrozenou reakci, kterou do té doby potlačovala.

Sklopila pohled k jeho ruce a pak ho zase zvedla. „Ne.“

Usmál se. Dychtivě. „Jistě chápete, že nemá smysl ztropit scénu a upozornit na nás všechny vysoce postavené dámy. Koneckonců,“ povytáhl jedno obočí, „co vám brání, abyste si se mnou zatancovala?“

Chrpové oči se malinko přimhouřily. Rty, ty šťavnaté rty, o kterých začínal fantazírovat, ztvrdly a stáhly se do tenké linky. Ještě vteřinka a pak přikývla. „Dobře.“ Zvedla ruku, natáhla ji k němu – a ztuhla jen kousíček od jeho dlaně.

Odolal nutkání chytit ji a uchvátit. Znovu se jí tázvavě zahleděl do očí.

V jejich modři svítilo nezdolné, ocelově pevné odhodlání. „Jeden tanec. A pak mě odvedete do skupinky k Randolphovi.“

Nezaváhal. „Ujednáno.“ Sevřel prsty na jejích, přitáhl si ji blíž a obrátil se do sálu, kde už hosté ustupovali a dělali prostor tanečnickům.

Vedl Mary kupředu a bezděky se pousmál. Podle toho, jak lehce, málem nedočkavě kráčela vedle něj, poznal, že to považuje za výhru, nebo aspoň za férový obchod.

Jenže se setkala s mistrem. On z této speciální hry už zapomněl víc, než se ona kdy naučí. S klidem se nechá zlákat k jejím plánům.

Ale nejprve sklidí odměnu – ten tanec. První z mnoha, ať si myslí, co chce.

Když došli na parket, obrátil se a hladce si ji stáhl do náruče. Nepřekvapilo ho, že plavně popošla kupředu, položila mu ručku na rameno, a aniž by na vteřinu zaváhala, odevzdala mu prsty druhé ruky. Oči však nezvedla, zalétla jimi napravo od něj, tam, kde se Randolph bavil se svými přáteli.

Skoro jako by byla duchem někde jinde, přestože spočívala v jeho náruči...

Položil ruku na její útlá záda – a *ano*, teď to zaznamenal. Zrádné zachvění, které jí projelo, jakkoli se to snažila potlačit.

Pousmál se v očekávání věcí příštích a pustil se s ní do tance, vychutnával si její reakci, kterou nedokázala zatajit. To, jak jí zaplály oči, jak prudce sjela pohledem k jeho tváři. Jak se její kypré rty maličko pootevřely, jak se v ní zadrhl dech.

Od toho okamžiku vnímala už jenom jeho.

Nedovolil jejím smyslům toulat se jinde.

Uvěznil pohledem ty oči barvy chrp pod bouřlivou oblohou, vířil s ní po parketu, soustředil se na to klouzání a houpání, na strhující tanec smyslů, posilující a nemilosrdně prohlubující intenzitu toho nenuceného, plynutého pohybu.

Pokud byl zkušený tanečník, pak ona byla bohyně elegance. Vyrovnala se mu – ne úmyslně, ale instinktivně se s ním sladila.

A přitom, s pohledem upřeným do jeho očí, nepovolila a ze všech sil v sobě potlačovala veškerou citlivost.

Čirá výzva.

On pro ni a stejně tak ona pro něj.

Jak tak kroužili po parketu, přehazovali si jako neviditelnou rukavici odhodlání a vzdor, ne slovy, jen tím, co si dokázali sdělit očima, vyjádřit pohledem.

Kterýkoli divák by viděl dvojici pohrouženou do tance, zaklesnutou do sebe pohledy.

Nikdo nepozoroval ten zápas, tu zásadní bitvu, kterou vedli.

Soukromou válku, která se nejspíš brzy promění v obléhání.

Lovec v něm se zaradoval, povzbuzený a nalákaný. Nedošel k žádnému vědomému rozhodnutí. To nedělal, dávno už zjistil, že se úspěchu v životě nejčastěji dopracuje tím, že se spolehne na svůj instinkt.

A právě tím se teď řídil – instinkty ho zavedly k Mary Cynsterové a on si dal záležet na tom, aby ji zaujal.

Stane se jeho a on věděl, že to bude správný výsledek. Ten výsledek se postará o to, aby od života získal, co chce a co potřebuje. Aby si ho udělal takový, jak si představuje.

Víc vědět nepotřeboval.

Snad jen to, že tu bitvu vyhraje. Vrozený talent ho ještě nikdy nezklamal, ať si ho Mary odmítá, jak libo. Možná ho zatím nechce, ale bude ho chtít.

Mary skoro nemohla dýchat, plíce se v ní svíraly. Ryderovy rty se líně prohnuly a jeho soustředěný pohled byl ještě žhavější. Neústupnější, naléhavější, nápadnější.

Nemohla předstírat, že to nepochopila, a ani se tím nezdržovala. Ryder, k čertu s ním, prohlédl její štíty, když ne od začátku, pak jistě ve chvíli, kdy se podívala na Randolpha a na okamžik zapomněla, že mnohem větší nebezpečí v každém směru stojí přímo před ní.

Ta chvíle, kdy se Ryderova dlaň, ta velká a silná dlaň dotkla jemného hedvábí na zádech jejích šatů –

Odřízla tu vzpomínku, už jen při ní se znovu zachvěla. Nepotřebuje házet šelmě, která s ní víří po parketu, další návnadu.

Co ale potřebovala, bylo získat nad sebou kontrolu. Pokud se dnešního večera něco naučila, pak to, že si Ryder – z nějakého nepochopitelného důvodu – usmyslel ji pronásledovat. A patřil k hrstce urozených mužů, kteří měli dost důvtipu, talentu a zkušeností, aby si s ní poradili. Aby ji dovedli nalákat a vést, a co bylo nejnejpříjemnější si přiznat, manipulovat s ní. Svědčil o tom tento tanec. Stačilo si pomyslet, že ji někdo ovládá, a skřípěla zuby, v duchu se zapřela patami do země a vzdorovala...

ale moc dobře věděla, že v tomto případě je moudré nikoli bojovat, nýbrž utéct.

Moudré ženy si nikdy nevezmou větší sousto, než dovedou skousnout. A ona si na Rydera netroufala. Netroufala si na něj žádná dáma.

A co horšího, Mary nemusela dlouho uvažovat a věděla, že v jejím světě není oblast, ve které by Ryder nedominoval. Dovedla si představit, že si umí společenská pravidla uzpůsobovat stejně zručně jako ona.

A proto potřebovala utéct. Vzdálit se od něj co nejvíc a držet se od něj, dokud to pronásledování nevzdá a nesoustředí se na svolnější oběť.

Samozřejmě, pokud je to pro něj jen jeho obvyklá zábava...

Do hlavy se jí vplížila znepokojivá myšlenka. Neda-lo se popřít, že ona – mladičká, neprovdaná, z výtečné rodiny – rozhodně neodpovídá výběru jeho obvyklých partnerek pro flirt...

Mraky, které jí táhly hlavou, se jí projevíly v pohledu. Dosud se nad nimi vznášelo křehké mlčení, plné tlaku a tíhy, napjatý střet povah, dvou dominantních osobností, z nichž ani jedna nemíní ustoupit.

Bez rozmyšlení to ticho porušila. „Proč tohle děláte?“ Věděla naprosto jistě, že víc vysvětlovat nemusí.

Po chvílce nakrčil snědé čelo. „Co myslíte vy?“

„Kdybych to věděla, tak se neptám. A rozhodně nepředpokládám, že znám vaše myšlenky.“

Rty se mu prohnuly a neochotně, ale uznale se pousmály. „To je moudré.“

Nadechla se, aby pokračovala – a on si ji přitáhl blíž.

Tak blízko, že k ní teplo jeho těla proniklo i skrz oblečení, tak blízko, že se najednou celá ponořila do moře pocitů, do té dravé živočišnosti, k mužskému tělu

o tolik většímu a pevnějšímu, těžšímu a svalnatějšímu, nekonečně silnějšímu než to její.

Cizímu, naprosto odlišnému, a přece tak přitažlivému.

Plíce se jí svíraly. Myšlenky se míchaly a vířily rychleji než její nohy na parketu.

Zakroužil s ní – otočku si nečekaně vynutil tlak párů kolem – a to ji připravilo o dech. Nemohla mu to ani vyčítat, že si ji přitáhl ještě blíže, napjal paži na jejích zádech a přitiskl ji ochranně k sobě na ten zlomek vteřiny, jeho pevné stehno se vklínilo mezi její, jak se otočili...

A pak už byli volní, mimo tu tlačenci a ona měla co dělat, aby přiměla plíce zase dýchat.

A jakmile se jí to povedlo... „Rydere –“

Hudba zpomalila tempo a dozněla. Pousmál se, povytáhl obočí, ale zdvořile ji pustil a uklonil se.

Stiskla rty a mírně podklesla v kolenou.

Než stačila promluvit, pokusit se od něj získat odpověď – jakoukoli –, zvedl hlavu a přejížděl pohledem shromáždění. „Tak, a kdepak máme Randa?“ Shlédl na ni s krotkou a naprosto nevinnou otázkou v očích. „Pokud ovšem pořád chcete, abych vám vydláždil cestu?“

Dívala se do jeho oříškových očí a nevěděla, co si má myslet. Byla podezíravá, jistěže, jenže... Přikývla. „Ano, prosím.“

Upíral na ni pohled, čekal, pak povytáhl obočí. „A...?“

Věděla, co chce, ale nechala uplynout chvíli, než se podvolila. „A děkuji vám za tanec.“

Usmál se, a to vážně nebylo fér, jeho úsměv byl naprosto dechberoucí. Rozmáchlým gestem jí nabídl rámě. Položila mu ruku na rukáv a on k ní sklonil hlavu a tiše pronesl: „Potěšení bylo na mé straně.“

Řekl to tak procítěně, až jí zase přešel po zádech mráz a lehce se zachvěla. Odolala nutkání podívat se mu do očí, zvedla hlavu, nabrala vzduch do plic a rozhlédla se. „Randolph je tamhle.“

Aniž by k Ryderovi zvedla pohled, pokývla hlavou na místo, kde ve skupině hostí stál jeho nevlastní bratr.

Ryder zaváhal jenom na vteřinku a potom ji za ním doprovodil, jak se dohodli.

Když Mary vmanipuloval do skupinky vedle Randa – a vysloužil si za to od své vyvolené podezíravý pohled –, vyměnil si Ryder s přítomnými pár zdvořilých slov a zmizel. Znal sice všechny muže a zběžně i mladé dámy ve skupině, ale byl o tolik starší, jako by byl z jiné generace. Kromě zájmu oněch dam o něj je vlastně nic nespojovalo.

Zvolna zamířil k místnosti s občerstvením. V duchu si probíral dnešní pokrok a musel sám sebe pochválit za to, čeho dosáhl. Před časem se rozhodl, že se ožení radši dřív než později. V tom druhém případě by si vysoké dámy jistě usmyslely přispěchat s pomocnou rukou a mluvit mu do života. Usoudil, že když už se musí zúčastnit zasnubního plesu Henrietty Cynsterové a Jamese Glossupa, využije toho. Do oka mu padla Mary, zaznamenal její potenciál a počíhal si na ni. Neměl v úmyslu nic víc než ji zhodnotit – a byl šmahem zamítnut.

To mu samozřejmě tak vyrazilo dech, že si jí začal všímat víc a tajně vyslechl její prohlášení, že se pouští do hledání „svého hrdiny“, džentlmena, za kterého se provdá. Tvrdila, že už toho šťastného muže objevila, ale teprve dnes Ryder zjistil, koho že si to vyvolila.

Když se dozvěděl, že je to Rand, na koho padly její chrpové oči, měl se možná zastavit a ustoupit, umožnit

bratrovi, aby se rozhodl sám. Jenže moc dobře věděl, že Rand ve svých čtyřiaadvaceti letech zatím nemá ženitbu v úmyslu. Jediný důvod, proč navštěvoval podobné společenské události, byl ten, že ho k tomu nutila jeho matka Lavinia, Ryderova macecha, a Rand byl pořád ještě ve věku, kdy raději snášel matčiny rozmary, než by jim čelil. V každém případě by byl svazek Mary a Randa pekelný, aspoň pro bratra. Mary byla příliš... nezávislá. Tvrdohlavá. Umíněná, bezohledná a manipulativní.

Uvázala by Randa na vodítko a přinutila tančit, jak bude sama pískat.

O totéž by se pochopitelně pokusila i s Ryderem. Jenže ten se k ní nejenom víc hodil, ale navíc se na ten boj i těšil. Na tu tahanici.

Na tu *výzvu*.

Věděl dost, aby si dovedl přiznat, že ho ta vyhlídka náramně láká. Na rozdíl od většiny mladých dam – a dokonce i těch starších – ho Mary okamžitě upoutala. Když spolu rozmlouvali, soustředila se jen na to a jako všechno, co dělala, i rozhovor vedla s absolutním nasazením. Její pozornost nezakolísala, nenechala se jen tak rozptýlit. Celou dobu se zaměřovala výhradně na něj.

Jeho vnitřní já mělo hodně společného s tou šelmou, s níž ho často srovnávali. Maryin způsob soustředění byl jako pohazení jeho lvího ega, až se ta velká kočka v něm rozpředla.

Došel k bufetovému stolu, vzal si z tácu sklenku brandy, usrkl, obrátil se a přešel pohledem přes hlavy shromážděných hostů. Zastavil se na Randovi a Mary, kteří stáli vedle sebe. Rand dychtivě, Mary s těžko ovládanou netrpělivostí poslouchali jednoho z Randových přátel, který podle gest líčil nějakou historku týkající se ježdění na koni.

I z té dálky Ryder poznal, že zatímco bratr je vyprávěním zcela pohlcen, Mary se začíná nudit.

Právě proto ji tam nechal stát vedle Randa, obklopenou mladšími, připravenou o jakýkoli podnětný rozhovor. Nebo spíš o rozhovor, který by ji zaujal. Skvělý kontrast k tomu tanci, který absolvovala předtím.

A ještě líp, Randovi a jeho přátelům přijde trochu náročná a budou se k ní chovat ostražitě. To ji samozřejmě podráždí.

Ryder se usmál a znovu se napil. Lady Felshamová připravila pro své hosty nadmíru lahodnou brandy.

Zachytil nějaký pohyb vedle sebe a shlédl do tváře své nevlastní matky. Hnědovlasá, tmavooká Lavinia, markýza z Raventhorne, byla žena mezi čtyřicítkou a padesátkou, se stále viditelnými pozůstatky někdejší krásy, poslední dobou ale čím dál obtlouštější. Stýkal se s ní tak málo, jak jen to šlo. Záměrně pomalu jí pokývl. „Lavinie.“

Přejela podrážděným pohledem po jeho postavě, pohled utkvěl na velkém diamantu, který nosil v kravatě. Patřival jeho otci a do rodinné pokladnice, k níž jí byl po smrti jejího manžela odepřen přístup.

Lavinia s sebou měla jednu ze svých spřízněných duší, lady Carmodyovou, a ta se hned podlézavě usmála a udělala pukrle, na což reagoval mírnou úklonou. Už dávno zjistil, že přísná, chladná zdvořilost nejlépe udrží Lavinii a její přítelkyně v patřičných mezích.

„Musím říct, že mě překvapuje, že tě tu vidím.“ Lavinia mu upřela své mírně vypouklé oči do tváře, jako by v ní pátrala po nějakém náznaku jeho plánů.

„Vážně?“ Ryder se na ni podíval a krapet povytáhl obočí. „Já myslel, že víš, že toto je moje obvyklé loviště. Právě teď mi chybí společnost, a tak jsem se rozhodl poohlédnout se ve stádečku.“

Lavinia se začervenala. „No tohle, Rydere! Není třeba mluvit tak neomalene.“ S přehnanou povýšeností mávla rukou. „Mně je úplně jedno, kde si hledáš milenky.“

Lady Carmodyová se zasmála. Když se na ni Lavinia s Ryderem podívali, vysvětlila to: „No, Lavinie, chudák chlapec si je přece někde hledat musí. A jistě se vám bude zamlouvat víc, když je najde tady, mezi těmito lidmi než v nějakém divadle.“

Ryder dosud neměl žádný důvod k sympatiím vůči lady Carmodyové, ale ta poznámka se mu líbila. Oplátkou za ni zasáhl, aby odvrátil Laviniiin kypící vztek, který se chystal spustit na její hlavu. „Před chvílí jsem mluvil s Randem. Je tam v té skupince.“ Odmlčel se, aby se Lavinia mohla podívat naznačeným směrem na svého prvorozeného. „A co se týče toho, proč sem lidé chodí... mám to chápat tak, že sem Randa přivedlo něco podobného jako mě?“

Lavinia doslova nabobtnala rozhořčením. „Nehloupi!“ Ale dál pečlivě sledovala skupinku. „Randolph na rozdíl od tebe nemá zájem o žádný flirt. Velice poctivě se rozhlíží po ženě, se kterou by se usadil a pokračoval v rodu Cavanaughů.“ Lavinia se podívala na Rydera. „Někdo to udělat musí – tvůj otec by si to přál.“

To byla jistě pravda, ale byl to Ryder, koho otec svého času požádal o slib, že se ožení a stane se pokračovatelem rodu. Ale to teď nemínil Lavinii vysvětlovat. Navázal na její opovržlivý tón a zahučel: „A s tím vás, dámy, opustím.“ Pokývl hlavou. „Lavinie. Lady Carmodyová.“

Lavinia skoro nereagovala, ale lady Carmodyová se na něj spiklenecky usmála.

Odvrátil se, odložil sklenku brandy a vmísil se do davu.

Ještě nebyl pořádně z doslechu, když Lavinia popadla lady Carmodyovou za rukáv. „Podívejte se!“ vydechla. „Netroufala jsem si doufat, ale vypadá to, že můj delikátní plán nese ovoce.“

Příteklyně sledovala Laviniin zaujatý pohled. „Tak, tak.“ Chvíli si prohlížela Randovu společnost a pak poznamenala: „Musím přiznat, má drahá, nevěřila jsem, že někdo dokáže zapůsobit na slečinku, jako je Mary Cynsterová. Ale teď vidím na vlastní oči, jak nadšeně si povídá s vaším Randolphem.“

„Ano!“ Lavinia se na tom pohledu doslova pásala. „Říkala jsem vám to. Stačí jenom pochopit, že podsunout něco takovým jako slečinka Cynsterová vyžaduje nesmírně delikátní přístup. Osobně jsem s tou dívkou nikdy nemluvila a postarala jsem se, aby žádná z těch zpráv, co jsem rozesela, netvrdila o Randolphovi nic konkrétního – šlo jenom o to, aby si ho začala všimnout.“ Lavinia se zhluboka spokojeně nadechla a napřímila se. „A moje strategie očividně vyšla!“ Pohlédla na lady Carmodyovou a rozzářila se. „A podle mě teď můžeme celou věc přenechat přírodě. Randolph má rozum a slečna Cynsterová rychle zjistí, že lepšího džentlmena v celé urozené společnosti nenajde.“

„Hmm.“ Lady Carmodyová si pořád měřila pohledem dotyčnou dvojici. „Takže jste... hm, zasela synovi do hlavy semínko přesvědčení, že Mary Cynsterová je poslední neprovdaná dívka rodiny Cynsterů, a proto poslední šance, jak se spojit s její rodinou?“

„Jistě!“ Lavinia se do ní zavěsila. „Velice nenápadně, abyste věděla. Muži tohoto věku si neradi nechávají radit od matek. Ale věřte mi.“ S posledním pohledem přes plesový sál na Randolpha a Mary nasměřovala přítelkyni opačným směrem. „Má semínka se ujala

a vypadá to, že rozkvetou, jak bylo v plánu.“ Lavinia zvedla hlavu a usmála se. „A musím říct, že mě to *nesmírně* těší. Nemůžu se dočkat, až Ryderovi oznámím jejich zásnuby.“

„Tak co, drahá, jaký byl večer?“

Mary se podívala na svou matku Louise, usazenou vedle ní v rodinném městském kočáře, který poklidně drkotal po dláždění a odvážel je domů. „Užitečný.“ Ušklíbla se. „Ale bohužel nic víc.“

Louise se usmála, tvář jí ozářilo pouliční osvětlení. Natáhla se a poplácala Mary po zápěstí. „Nespíchej tolik, drahá. Tvůj hrdina se dostaví v pravý čas.“

Mary měla co dělat, aby si nespokojeně neodfrkla. Shlédla v přítmí na náhrdelník, zvláště na růženinový přívěsek, který jí spočíval mezi ňadry. Hloupá věc. Stála vedle Randolpha víc než půl hodiny a zase... nic. Vůbec žádný náznak, a on a jeho přátelé se dovedou bavit leda tak o koních!

Vůbec jí přítom neběhal mráz po zádech a nervy jí nebrněly ani trošičku.

A necítila ani vzdáleně nic takového, co zažila při tom úchvatném tanci s Ryderem.

Nebyla tak hloupá, aby si představovala, že Ryder, který v ní ty pocity tak lehce vyvolal, je muž pro ni. Nemohl jí být. Žádná bohyně by nikdy nedala dohromady tak velitelskou osobnost jako ona se šlechticem, který pod maskou líného lva není nic míň než pannačasný diktátor.

A na tom, že jí Ryderova přítomnost tak rozechvěla, nezáleží. Něco podobného vyvolává přinejmenším v polovině ženské populace. Takový prostě je, takový má v sobě dar a působí tak, aniž by si to sám uvědomoval.

„Mimochodem, mluvila jsem s tvými tetami o posledních přípravách Henriettiny svatby. Je to skvělé, zdá se, že je všechno dokonale zařízeno. A tak jsme usoudily, že několik dní na venkově by byla hotová medicína, která nám pomůže připravit se na napětí toho velkého dne.“ Louise si položila hlavu na opěrku a pokračovala: „Rozhodly jsme se využít tu chvíli relativního klidu, takže zítra odjedeme do Somershamu a vrátíme se za tři dny. Dost času na posílení.“

Podívala se na dceru. „Rády tě samozřejmě vezmeme s sebou, ale vrcholí sezona a tvé provdané sestry a švagrové jsou ve městě, takže pokud by sis přála zůstat...?“

Mary se zamračila. S Randolphem se zatím nikam nedostala. Nebyla ještě ani zralá uvažovat o tom, že se spletla a on možná není jejím pravým... Možná by s ním měla strávit nějakou dobu o samotě, ne ve společnosti jiných. „Radši tu zůstanu.“ Obrátila se k matce. „A Amanda, Amelia a Portia půjdou na všechny plesy, které mám v plánu.“

Louise přikývla. „Pošlu jim zprávu, až se vrátíme domů. Pokud jsou ochotny dělat ti doprovod, nevidím důvod, proč bys tu nemohla zůstat a zúčastnit se toho, co zamýšlíš.“

„Dobře.“ Mary se zahleděla zase dopředu a v duchu si začala probírat situace, do nichž vtáhne Randolpha Cavanaugha, aby odhalil svou povahu. Povahu pravého hrdiny pro ni.

2. KAPITOLA

„Hezky si odpočiň a nedělej si žádné starosti!“ Mary objala matku a ustoupila, aby ji mohly vystřídat její starší sestry Amanda a Amelia a políbit Louise na tváře.

„Žádné strachy.“ Amanda couvla a změřila si Mary láskyplným pohledem. „My ji ohlídáme.“

Louise se rozesmála a poplácala dvojčata po ramenou. „Já vím, že se na vás můžu spolehnout – a na Portii taky.“

Portia na ta slova popošla k Louise a objala ji. A to už do haly přispěchala Henrietta, která do té doby s Jamesem Glossupem řešila v knihovně otázku, kam ubytovat členy rodiny, kteří na svatbu dorazí z venkova. Snoubence měla v patách.

„Sbohem, matko! Otče!“ Henrietta políbila Louise na tvář, obrátila se k Arthurovi, který stál vedle manželky, a stejně se rozloučila i s ním. „Užijte si příjemný odpočinek.“

Arthur Henriettu též políbil a pustil ji. Spolu se svými bratry se rozhodli využít příležitost, strávit s manželkami pár dní v poklidu venkova a zalovit si. Zatímco čekal, než se Louise nasouká do kabátu, rozloučila se s ním i ostatní děvčata.

Bylo hodinu po snídani a Amanda, Amelia, Simon a Portia dorazili, aby Louise s Arthurem vyprovodili na cestu a ulehčili jejich případným obavám. Celá rodina se shromáždila v Londýně na nadcházející svatbu a každý se s radostí chystal pomoci s přípravami.

Arthur se podíval na syna Simona, Portiina manžela, který se shovívavým úsměvem postával stranou se svým

nejlepším přítelem Jamesem. Zaburácel na něj: „Máš to tady na starost, chlapče. Musíš tohle stádečko udržet na uzdě.“

Simon se zasmál a všichni ostatní s ním.

„Jsem si jistá, že všechno poběží jako po másle,“ prohlásila Amanda hlasem důstojné matrony. „Budete přece pryč jenom tři dny.“

„Neboj se.“ Amelia stiskla Louise ruku. „Jen si užívej odpočinku – zasloužíte si ho všichni.“

Sluha Hudson otevřel dveře, dolehl k nim cinkot postroje. Louise vyhlédla ven. „Výborně, kočár je tady.“ Obrátila se zpátky k sešlosti a přejela shromážděné mateřským pohledem. „Buďte tedy tak hodní a postarejte se, jak jen bude třeba.“ Obrátila se k Arthurovi, usmála se mu do modrých očí a přijala jeho rámě.

„Pojďme,“ kývl Arthur a pak dramaticky ztlumil hlas. „Myslím, že se na ně můžeme klidně spolehnout.“

Louise se zasmála a nechala se odvést po schodech dolů.

Zbytek rodiny je vyprovodil ven a shromáždil se na úzké plošině nad schody, aby jim zamával.

Jakmile kočár zmizel za rohem, Simon s Portií se dali na odchod, Henrietta a s Jamesem odešli zas do knihovny a Amanda, Amelia a Mary se vrátily do haly, aby se domluvily na svých společenských plánech.

„Já s tebou dneska večer jít nemůžu,“ ušklíbala se Amanda. „Čeká mě nudná večere s nějakými Martino-vými příbuznými – je to naplánováno už celou věčností. Ale jestli chceš odpoledne na procházku do parku, můžu tě ve čtyři hodiny vyzvednout.“

Mary přikývla. „Ano, dobře. Vypadá to, že to bude skvělý den. Ale,“ podívala se s nadějí na Amelii, „co ten ples lady Castlemaineové dneska večer?“

Minulého večera stála Geraldine Carmodyová vedle Mary v Randolphově kroužku a opustila ho spolu s ní.

Svěřila se jí, že slyšela mladé muže tvrdit, že mají ke Castlemaineovým namířeno.

„Ano, tam ti můžu dělat doprovod,“ přisvědčila Amelia. „A Portia taky. Jdeme tam obě.“

„Výborně!“ rozzářila se Mary. Dohodly se, že bude nejlepší, když pojedou rodinným městským kočárem a setká se s Amelií a Portií, které dorazí vlastními kočáry, až ve foyeru sídla Castlemaineových.

„Jen pro všechny případy,“ dodala Amelia a natáhla si rukavičky. Ona i Portia měly malé děti a vždycky se mohlo něco přihodit.

Když všechno dojednaly ke vzájemné spokojenosti, vydala se dvojčata k domovům a Mary jaksi v rozpacích osaměla. Na okamžik zauvažovala, že se připojí k Henriettě a Jamesovi, ale pak usoudila, že bude lepší nechat je řešit problémy samotné. Kdyby se k nim přidala, ujala by se vedení. Obvykle to tak dopadalo.

A ostatní ji obvykle nechávali.

Protože to tak bylo snazší.

Byla schopná organizátorka, zvláště dovedla řídit lidi, ale Henrietta si potřebovala zvyknout na jednání s Jamesovou rodinou víc než Mary.

Cítila se hrdá, že odolala možnosti zasáhnout a ujmout se vedení, a vydala se chodbou k zadnímu salonu. Vešla, zavřela za sebou dveře a pokračovala nepřítomně až k oknům.

Založila si ruce na prsou, vyhlížela ven do zadní zahrady a čekala, až v ní vyklíčí ta slabounká myšlenka, která na ni dotírala celé ráno.

Nakonec se tak stalo.

„Ach.“ Musela uznat, že je to zajímavý postřeh. „Co tam kčertu Ryder dělal?“ Myslela tím včerejší ples Fels-hamů i slavnost u Cornwallisů večer předtím.

Lámala si tím hlavu dalších pár minut, než ji napadlo nejpravděpodobnější vysvětlení. „Jistě si tam vyhlížel příští úlovek.“ Svou příští milenku. Podle všech zvěstí si Ryder na delší vztahy nepotrpěl. Zřejmě ho každá žena brzy znudila, k velkému zklamání zainteresovaných dam.

Z toho, co pochytila o mužích jako on, o vlčích urozené společnosti, takových, jakými býval její bratr a bratrance, než se oženili – v Ryderově případě šlo ale spíš o lva salonů –, byly jejich oblíbenou kořistí znužené matrony, dámy z jejich kruhů, které cháply společenská omezení a pravidla, platící pro takové pokoutní románky.

„Musí si je přece někde vybírat, a na takových shromážděních je rozhodně slušná přehlídka podobných žen. Ale dnes večer u lady Castlemaineové bude trochu jiná společnost, je to spíš akce dohazovaček. Takže s trochou štěstí tam Ryder nepřijde a já se tak lépe dostanu k Randolphovi.“ Bez rozptylování jeho neodolatelného staršího bratra. „Nevlastního bratra. Ať si Ryder myslí, co chce, Randolph je úplně jiný než on.“

Povzbuzená vlastními závěry si v duchu prošla možností, jak na setkání u Castlemaineových zastihnout Randolpha o samotě.

„Zůstaneme někde tamhle.“ Portia se zastavila na schodech vedoucích dolů do plesového sálu lady Castlemaineové a mávla rukou směrem ke druhému konci. Ohlédla se na Mary, která byla o schůdek za ní. „Když nás budeš potřebovat, přijď za námi.“

Mary jen cosi zahučela, už zabraná do sledování sálu.

Amelia vedle Portie rozevřela vějíř a prudce jím zamávala. „Ano, jistě. Tam se usadíme. Už teď je tu dusno, ale na tom konci jsou aspoň otevřená okna.“ I ona

se ohlédla na Mary. „Víš, co a jak. Nedělej nic, co bychom nedělaly my ve tvém věku, a až se budeme chystat k odchodu, najdeme si tě.“

Mary si už všimla Randolpha, zase obklopeného přáteli a několika mladými ženami, a přikývla. „Ano. Dobře.“

Následovala Amelii a Portii po schodech dolů, pak si to namířila opačným směrem a vmísila se do davu. Po cestě k Randolphově skupince se zastavila a rozhlédla se. Spatřila další mladou dámu, jak shluk pozoruje, usmála se a připlula k ní, představila se a po krátké rozmluvě, v níž se ujistily o společném původu a zájmech, se s tou mladou dámou – slečnou Melchettovou – do sebe zavěsily a šly se připojit k rozhovoru.

Mary využila úhlu, z něhož se přiblížily, a když se skupinka ochotně roztáhla, postarala se, aby se ocitla po Randolphově boku.

Bezprostředního cíle tedy dosáhla a nyní trpělivě čekala, až George Richards dokončí historku, kterou vyprávěl – další příběh o lovu a koních. Po něm následovala rozsáhlá chvála od jeho přátel a o něco slabší ocenění ze strany mladých dam. Mary upřela zrak na Colette Markhamovou, stojící v kroužku přímo naproti. Pokud mohla soudit, usilovala o Randolphova přítele Graysona Mannerse. Nadhodila otázku. „Viděl už někdo z vás tu novou hru v Theatre Royal?“

Colette se podívala Mary do očí a hbitě reagovala: „Slyšela jsem, že je to nejlepší divadelní počín této sezony.“ Obrátila se na Graysona vedle sebe. „Viděl jste ji, pane Mannersi?“

Čirou náhodou ano. Na Colettino a Maryino naléhání se pustil do podrobného líčení dotyčné hry. Jakmile skončil, spustila slečna Melchettová o svých zkušenostech s repertoárem divadla Haymarket.

Mary upřela oči na Randolpha, zachytila jeho pohled a usmála se. Mezi hovorem ostatních se ho tiše zeptala: „Máte rád divadlo, lorde Randolphe?“

„Hm... no.“ Randolphovi se trochu rozšířily oči. „Nejsem si jistý, jestli mám dost zkušeností, abych mohl soudit... Většinou se chodím dívat zezdola z kotle, a to není úplně to pravé, že? Troufám si říct, že za pár let tomu dorostu – myslím tím k formálnějším návštěvám divadel.“

Mary udržovala úsměv na tváři. „Ale co hry samotné? Dáváte přednost Shakespearovi, nebo spíš některému modernějšímu autorovi?“

Randolph vykulil oči ještě víc. „No...“

Lavinia, markýza z Raventhorne, z druhé strany sálu sledovala, jak její syn rozpráví napolo důvěrně s Mary Cynsterovou, a souhlasně se usmála.

Lady Ecclesové, která právě stála vedle ní, ten úsměv neušel, sledovala Laviniiin pohled a povytáhla obočí. „Tedy, má drahá, to už *je* nějaký pokrok.“

„Jistě.“ Lavinia se na ni podívala a zaznamenala její zaujatý výraz. „To vážně potěší. Včera večer spolu strávili nějaký čas, a jak je vidět, úspěšně to pokračuje. Je to ale pěkný pár, vidíte?“

„Ano, a netřeba zdůrazňovat, že takový svazek by vašemu Randolphovi hodně pomohl.“ Lady Ecclesová se na Lavinii tázavě zahleděla. „Snad v tom jejich sbližování nemáte prsty?“

Lavinia se zasmála. „Připouštím, že jsem tu a onde něco nepatrně popostrčila. Ale šlo spíše o správné slovíčko do správného ucha ve správnou chvíli. Jen aby nepropásli příležitost, která jim tak očividně leží u nohou. Znáte mladé – nikdy pořádně nevidí, co je v jejich nejlepší zájmu.“

„To je pravda. Často jsem na to téma vedla rozmluvu se svými vlastními syny.“ Lady Ecclesová si přitáhla šál k tělu. „A teď, i když nerada, musím už odejít, má drahá. Slíbila jsem Elviře, že se zastavím na jejím večírku.“ Znovu se rozhlédla po sále. „Půjdete také, nebo radši zůstanete a postaráte se, aby všechno pokračovalo tak, jak si přejete?“

„Ne... to ne.“ Lavinia neochotně odpoutala pohled od syna. Přijela na ples v kočáře lady Ecclesové. „Určitě si poradí i bez mého zásahu. Také jsem slíbila Elviře, že se u ní objevím.“

„Výborně.“ Lady se obrátila ke schodům ze sálu. „Pojďme tedy.“

Lavinia vrhla poslední potěšený pohled na výjev na druhé straně sálu a následovala ji.

Mary mezitím narazila na první vážnou překážku na své cestě k manželskému štěstí. A tou byly Randolphovy plytké konverzační schopnosti – a jeho přítel také. Mary byla výborná jezdka, vyjíždky milovala a měla ráda koně, ale život nesestával jenom z dostihů, závodů kočárů a lovu. Po výkladu slečny Melchettové o hře v Haymarketu se otěží rozhovoru chopil znovu George Richards a dost hulvátsky Randolpha vytrhl z debaty o divadelních kusech, když se ho optal na jistou klisnu, vítězku posledního závodu v Newmarketu přede dvěma týdny.

Randolph odpověděl na Georgeovu otázku mnohem nadšeněji – a podrobněji – než na tu její. Pak nasměroval rozhovor k poslední aukci koní u Tattersalse.

V okamžiku, kdy si Randolph a Julius Gatling konečně vyměnili názory na prodané koně a zaplacené sumy, se v poněkud tíživé atmosféře ozvala slečna

Fotheringayová: „Navštívil jste někdo poslední dobou Kew Gardens? Ten nový skleník je prostě úžasný.“

Po tomto očividně zoufalém, chabém manévru dělaly Mary, slečna Melchettová a Colette, co se dalo, aby udržely rozhovor u tématu rostlinek, bylinek a čehokoli jiného než koní.

Mary měla silné podezření, že Julius věděl přesně, co dělá, když na zmínku o kopretině nasměroval rozhovor k léčivým obkladům, které jeho stájník doporučil na pohmožděné hlezno.

Se zaťatými zuby se rozhlédla po skupince. V očích ostatních dam plálo rozčilené zoufalství – nebo zoufalé rozčilení? Copak jsou všichni mladí muži vážně tak... mladí?

Tak nezralí?

Věřila, že Randolph takový být nemůže, ale dosud s ním mluvila pouze v přítomnosti jeho přátel. Bylo jasné, že ho musí oddělit od smečky.

Jako by v odpověď na její potřeby se sálem rozezněly tóny prvního tance. Rozjasnila tvář a obrátila se dychtivě k Randolphovi, ale nemohla si nevšimnout, jak mu po tváři přelétl vysloveně vylekaný výraz. Pohlédl na druhou stranu skupinky, kde stála Colette a stejně dychtivě čekala, zda ji vyzve k tanci Grayson.

Ten se podíval na Randolpha, pak na George, jako by žádný z nich ještě nikdy netančil, což byl samozřejmě nesmysl.

Mary se vrátila očima k Randolphovi a všimla si, že se mu tvář maličko proměnila. Naznačoval tím přátelům: *Co se dá dělat.*

Ale než stačila být jen mrknout, Randolph se usmál a uklonil se před ní. „Smím prosit o tanec, slečno Cynsterová?“

Jeho úklona byla sice slabý odvar té Ryderovy a v hlase mu nezněly žádné významné podtóny, ale aspoň že ji požádal. Usmála se a natáhla ruku. „Děkuji vám, lorde Randolphe. Ráda si zatančím.“

Vzal ji za ruku a usmál se. „Prosím, říkejte mi jen Randolphe.“

Nechala se odvést na parket. Nemůže přece čekat, že ucítí něco zvláštního už nyní, jen z jeho naprosto dokonalého držení rámě. Vklouzla mu do náruče a v žilách jí bublalo dychtivé očekávání.

Stane se to teď. To, co mezi nimi musí zajiskřit, jistě ožije při tanci.

Randolph ji vzal do náruče a vplul s ní do kroužícího davu. Byl solidní tanečník, ostatně nic míň od něj neočekávala.

A přece, jak tak postupovali po sále, naprosto korektně, v rámci nejpřísnějších mravů, uvědomila si, že vlastně čekala něco víc. Ale za to může Ryder. Musí přestat Randolpha srovnávat s jeho božským starším bratrem.

Stačilo na něj pomyslet a ožily v ní až moc svěží vzpomínky na ten intenzivní zážitek z předchozího večera. Konečně se dočkala toho, co chtěla – ocitla se s Randolphem víceméně o samotě –, a kvůli tomu zatracenému Ryderovi se její myšlenky toulají bůhví kde!

Odhodlaně se soustředila na Randolphovu tvář. Měla hezké rysy, i když dosud ne tak výrazné a význačné, jaké budou jednoho dne. „Už máme květen. Očekáváte od této společenské sezony něco zvláštního?“ Když se zatvářil překvapeně a jaksi bezradně, rozvedla to: „Nějaký cíl, kterého byste chtěl dosáhnout, než přijde léto a všichni se rozjedeme z Londýna?“

„No... mám v plánu pořídít si nový párek koní ke kočáru –“

„*Kromě koní.*“

Trochu se podivil jejímu tónu, ale upíral pohled dál nad její hlavu, využíval nutnost proplouvání davem jako záminku, proč se jí nepodívat do očí.

Ryder se za celou dobu prakticky nepodíval nikam jinam než na ni.

„Vlastně... ne.“ Randolph si odkašlal a konečně jí pohlédl do očí. „Já vím... uvědomuji si, že když s přáteli navštěvujeme takovéto plesy, dalo by se to vyložit jako známka nějakých... zvláštních zájmů – mimo koní.“ Nadechl se, na okamžik vzhlédl, jak vykroužili otočku, pak se na ni znovu podíval a maličko se ušklíbl. „Popravdě řečeno, dostavili jsme se jenom proto, abychom potěšili naše matky, hostitelky a vznešené dámy. A pochopitelně také,“ objevil se rošťácký úsměv, oči mu na okamžik zajiskřily, „abychom si zatančili s mladými dámami, jako jste vy.“

Mary studovala jeho tvář, tu jiskru, ten úsměv. Znamená to naději? Ale pak si v duchu zopakovala jeho slova, jeho chabý pokus o galantnost... a nedovedla předsvědčit sama sebe, že ta naděje existuje.

Tohle není správně. Něco je špatně.

Potlačila naléhavé nutkání vylovit růženínový přívěsek z jeho hnízdečka mezi ňadry a zkontrolovat tu ztracenou věc – podržet ji před sebou a zjistit, jestli se s ní něco děje.

Než stačila vymyslet, co říci dál, hudba utichla a tanec byl u konce. Stáli s Randolphem na druhém konci sálu. Uvědomila si, že otevřená okna, o kterých mluvila Amelia, jsou vlastně francouzské dveře vedoucí na dlážděnou terasu.

Udělala pukrle, a když se napřimovala, všimla si několika párů procházejících se pod měsíčním světlem.

„Tamhle je vaše sestra, že?“ Randolph pokývl směrem k Amelii, usazené nedaleko na lenošce. „Mám vás odvést zpátky, nebo...?“

„Vlastně...“ Mary si jednou rukou zlehka zamávala před tváří. „Napadlo mě, že bychom se mohli chvilku projít po terase a nadýchat se vzduchu. Je tady trochu dusno, nemyslíte?“

Vážně bylo dusno a k tomu čím dál víc hlučno a přeplněno, terasa musela všem připadat jako oáza.

Randolph se podíval francouzskými dveřmi ven, ale z místa se nepohnul. „No, já... nemyslím si, že...“

Snažila se udržet jasnou tvář a obrátila se ke dveřím. „Jsou tam i jiní, je to naprosto přijatelné.“ Udělala krůček, *nutila* ho, aby se k ní přidal.

„Ano, ale...“ Zakymácel se, doslova zakymácel a pak couvl. Ustoupil od ní i od terasy. Zachytil její pohled, jak se na něj udiveně ohlédla. „Jsou tam samé dvojice, a starší než my.“

Zmateně se podívala na ty, kdo se procházeli po terase, zaliti měsíčním světlem, jasně se rýsující za velkými okny. „Nejsou zase o tolik starší.“

„Ale oni se... sobě *dvoří*.“ To poslední slovo vyslovil jako něco, co se ve slušné společnosti neříká.

Mary na něj zůstala hledět. Nechtělo se jí věřit tomu, co se to děje. Ani by nespočítala, kolikrát se ji džentlmeni – jistě, ne tak mladí jako Randolph – pokoušeli vylákat z plesových sálů ven na stinné terasy.

A teď, když naprosto přirozeným způsobem sama nastrojila takovou příležitost a nabídla ji jako na stříbrném tácu Randolphovi, svému hrdinovi – on nezapere?

Ne, ještě hůř, on couvá!

„No, já...“ Randolph ukázal kamsi přes rameno do sálu. „Měl bych se vrátit, jinak pošlou kavalerii... no, víte, co myslím.“

Vážně už začínala chápat. Randolph a jeho parta se *děsí*... mladých dam, jako je ona.

Mladých dam na lovu manželů.

„Ach...“ Jako by si Randolph najednou uvědomil, že není zdvořilé nechat ji tu stát poté, co vyjádřila přání projít se po terase, přestal couvat, ale zatvářil se ještě uštvaněji. „Myslím... jestli vážně chcete, jestli potřebujete na vzduch, pak...“

Naděje na prchavou chvíli ožila.

Randolph se rozhlédl. „Pak snad najdeme někoho, kdo by vás doprovodil.“

Mary se nadechla. Zadržela dech a procedila skrz zuby: „Randolphe –“

„Á!“ Randolphovy se rozsvítily oči. „To je ono!“ Nemusel ani dodávat ulehčené „díkybohu“, za vše mluvil jeho pohled, který upřel za ni. „Slečně Cynsterové je slabo, potřebuje na vzduch.“

Mary vykulila oči. Zničehonic ji rozbrněly nervy a prozradily jí, kdo se to zrovna zjevil za jejím levým ramenem.

„Vážně?“ protáhl hluboký zvučný hlas, který tak dobře znala. „Snad bych mohl pomoci?“

Ohlédla se a vzhlédla do Ryderovy hezké tváře. Střetla se s jeho pohledem, přečetla si v něm pobavení a ani se nepokoušela dusit v sobě vztek. „Dobrý večer, Rydere.“

„Mary.“

Jeho oči, křišťálová směsice intenzivních zelených a hnědých odstínů, neopouštěly její tvář... Stejně jako předchozí večer bez námahy uvěznil její smysly, takže zbytek světa kamsi odplynul...

Prudce zamrkala, aby se z toho kouzla vymanila, a spustila úsečně: „Randolph a já jsme –“

Ohlédla se po Randolphovi a zjistila, že už je pryč. Viděla jen týl jeho hlavy, jak se prodírá houstnoucím davem, uniká sálem do bezpečí ke svým přátelům.

Ryder zabručel: „Já vás varoval.“

Pořád ještě hleděla za Randem, ale neušlo mu, jak cosi pro sebe zahučela.

Dopřál jí chvilku, aby se ve svém neúspěchu podusila. Přes svůj zájem o ni dorazil ke Castlemaineovým později, jako to dělávali džentlmeni jeho druhu. Nemínil nikoho upozorňovat na to, co má za lubem. Přidrží-li se svých běžných zvyků, budou všichni stejně jako Lavinia předchozího večera předpokládat, že si jen vyhlíží novou milenkou.

Nikoli manželku.

Teď už věděl, jak působí na Maryiny smysly, že je vůči němu vnímavá. A co bylo ještě lákavější, chtěla si hrát na to, že odolává. Něco v něm se dychtivě těšilo na další setkání s ní, a přece si uvědomoval, jak moudrý je strategický odklad. Protože tu nebyl, když dorazila, aspoň ho to nesvádělo zabrat si ji od první chvíle pro sebe.

To by upozornilo příliš mnoho pozorovatelů a přinejmenším vyvolalo otázky, kterým by se raději vyhnul.

Kdyby vznešené dámy jen v nejmenším pochytily jeho pravý záměr... no, vzhledem k tomu, že mu padla do oka Mary, nejspíš by nezasáhly. Jenže on se pustil do hledání nevěsty v nečekaně mladém věku třiceti let právě proto, aby si mohl svobodně vybrat dámu svého srdce, aniž by si celá ženská polovina aristokracie usmyslela, že mu s tím výběrem pomůže.

Podle kolektivního smýšlení nejvyšší společnosti byl ve třiceti ještě příliš mladý na to, aby cítil potřebu se

oženit a zplodit dědice, ale po několika letech by se na něj postupně upřely lorňony všech urozených dam. A tak cítil, že stojí za to podniknout takříkajíc předběžnou tajnou misi.

Dal slib svému otci a ženitbu měl každopádně v plánu. Vzdát se několika let staromládenectví – existence, která se mu poslední dobou stejně začala zajídat – mu připadalo jako nízká cena za možnost svobodné volby.

Zvlášť, když jde o ženu do role budoucí markýzy, osobu, kterou považoval za klíčovou pro svou budoucnost.

Byl teď tak naladěný na Mary, na svou kořist, že přesně poznal ten okamžik, kdy se odpoutala od Randa a dokázala se pohnout dál. Aspoň fyzicky.

Její tvář byla hotová studie rozčarování a zklamání.

„Pojďte.“ Nabídl jí rámě. „Asi vážně potřebujete na vzduch.“

Zafuněla, ale byla to spíš rozladěná rezignace než nesouhlas. Položila mu ruku na rukáv. Vnímá ten lehký dotek až do morku kostí.

„Vlastně,“ vypravila ze sebe, když ji nasměroval ke francouzským dveřím, „jsem se doopravdy chtěla projít venku. Je tu vážně dost dusno.“

„Copak nemáte vějíř?“ Odsunul tenoucké závěsy a vyvedl ji ven na dlažbu.

Zavrtěla hlavou. „Nechtělo se mi s ním obtěžovat.“

Všiml si už, že si nepotrpí na obvyklé ozdůbky a volánky. Měla taštičku, ale i ta byla spíš praktická než ozdobná.

Odolal nutkání přikrýt její ruku dlaní a vydal se s ní zvolna po terase, přizpůsobil krok jejím drobným nohám. Uvažoval, jak asi vnímá svou situaci při usilování o Randa.

Ani se nemusel moc snažit, řekla mu to sama.

„Tohle prostě není *dobře*.“ Pohled upírala na dlaždice před nimi, rty svírala do vzpurné linky, volnou rukou mávla na terasu před nimi. „Proč mě kčertu Randolph nemohl doprovodit na procházku sem ven?“

Dramaticky si povzdechl. „Jednoduše řečeno, protože jste na něj trochu moc. Trochu moc velké sousto.“

Změřila si ho přimhouřenýma očima. „Vám tak zřejmě nepřipadám.“

Usmál se, bylo to absurdní pomyšlení. „Jistěže ne.“

„Ale jestli vám tak nepřipadám – jestli se se mnou dokážete srovnat –, proč ne on?“

„Sice se opakuji, ale připomínám, že je mi třicet a jemu dvacet čtyři. To je u mužů významný rozdíl.“

„A vy byste byl vzal do zajecích jako on, když vám bylo čtyřiaadvacet?“

Chvilku nad tím uvažoval. „Popravdě řečeno, vlastně si pořádně nevzpomínám, jaké to bylo ve čtyřiaadvaceti, ale... asi ne.“

Zahučela ještě hlasitěji, dokázala do toho zvuku vložit celou škálu emocí.

Měl dojem, že se Randovi povedlo se jí vážně zprotitiv, ale nemohla se divit. Vypadalo to, že si neuvědomuje vlastní sílu – čistou moc své osobnosti, kterou ze sebe otevřeně vyzařuje.

To byla jedna z věcí, která mu připadala přitažlivá: neskrývala to pod žádnými plentami či závoji. Jenže muži jako Rand by se před tím dali na útěk bez ohledu na věk. Bratr vlastně jenom dokázal, že mu nechybí zdravý pud sebezáchovy.

Dostali se na konec terasy. Mary zvedla ruku z jeho rukávu a prudce se obrátila. „No dobře. Asi bych se tam měla vrátit.“

Mnohem odhodlaněji vykročila zpátky k francouzským dveřím.

Nechala ho stát zmateného u balustrády, než se vzpamatoval a několika rychlými kroky ji dohnal. „Vrátit k čemu?“

„K hledání nějaké cesty, jak promluvit s vaším bratrem – nevlastním bratrem – v soukromí.“

„Aha. Chápu.“ Dostali se ke dveřím, odhrnul lehké závěsy, aby mohla projít.

Následoval ji zase do mlýnice v sále a přemýšlel, jestli ji má nechat pronásledovat Randa a nejspíš ho tím poznamenat na celý život, nebo...

Zrak mu padl na pódium, kde seděli muzikanti, zrovna když se pustili do hraní. „Mary.“

Zastavila se, ohlédla se na něj a výrazem dávala jasně najevo, že jí to zdržování v jejím zbrklém tažení není po chuti. „Ano?“

„Pojďte si zatančit.“ Neudělal tu chybu, že by ji žádal o tanec, jednoduše ji chytil za ruku a stáhl ji dva kroky k uvolňujícímu se parketu, do náruče a do tance.

Nedal jí čas se vzepřít. Jakmile hladce klouzali mezi vířícími páry, podíval se jí do tváře a probodly ho dvě nabroušené modré dýky. Oči měla jako dva střepy, pohled ostřejší než břitva.

Usmál se na ni.

Oči jí zaplály. Mohutně se nadechla, až se jí prsa pod hedvábným živůtkem vzedmula. Byl to zajímavý a velice poutavý pohled.

Překvapeně si uvědomil, že i když se na ni tak sveřepě soustředil, vlastně si jí dosud náležitě nevšiml po fyzické stránce. Byl to její charakter, její city a konání, co ho upoutalo a pořád ho uchvacovalo nejvíc. Nedalo se ale popřít, že má i svůdnou postavu.

Znovu se zaměřil na její oči a shledal, že z nich srší jiskry.

„To bylo... to bylo...“ Chyběla jí slova a očividně ji to šokovalo.

„Nesnesitelné?“ napověděl jí. „Největší neomalenost, jakou jste kdy zažila?“

„Ano! *Přesně tak.*“ Její oči – dokáže modř ohnivě plát? – se zabodly do jeho, znovu se prudce nadechla. „A pokud si to uvědomujete...“

„Potřebovala jste rozptýlit.“

„Cože?“

„Nemá absolutně žádný smysl, abyste se vrhla po Randovi. Polekala byste ho ještě víc, až by se dal na útěk.“ Líně na ni shlédl a usmál se, věděl moc dobře, jak to na ni zapůsobí. „Je mnohem lepší, že jste zařala drápy do mě. Já to snesu.“

Zamrkala. Zaváhala, očividně se bránila impulzivní otázce, ale pak to vzdala a zeptala se: „Proč drápy?“

„Jako orlice. Mám na mysli vládkyni.“ Nespouštěl ji z očí. „Abyste věděla, jste trochu panovačná.“

Odfrkla si a uhnula pohledem. Po chvílce, v níž z její křehké postavy vycítil, že na ni konečně zapůsobilo konejšivé houpání tance, zavrčela: „Vy tak máte co mluvit.“

„Jistě. Máte pravdu.“ Přitáhl si ji o maličko blíž, jak vykroužili otočku. „Vrána k vráně sedá, jak se říká.“

Zbytek tance proběhl bez incidentů, slovních i jiných.

Uvažoval, jestli má tušení, jak moc je jí ve tváři vidět, jak uvažuje a plánuje.

Když taneční kousek skončil, zdvořile ji pustil, uklonil se jí, pomohl jí zvednout se z pukrlete – a čekal, co dál udělá.

„Děkuji vám za tanec.“ Rozhlédla se. „A teď, pokud mě omluvíte...“

Nechal ji odvrátit se a pak se zeptal: „Kampak, má květinko?“

Ta otázka i oslovení mu vynesly zachmuřený pohled. „Půjdu do salonku, jestli to musíte vědět.“

Pokývl. „Uvidíme se později.“

Zanořila se do davu, zaslechl, jak si mumlá: „Ne, pokud to bude na mně.“

Zašklebil se očekáváním i potěšením.

Mary vážně zamířila do salonku. Připadal jí jako jediné místo, kde může být několik minut o samotě a uvažovat.

Přemýšlet během kroužení po parketu v Ryderově náruči bylo zhora nemožné. Ať se soustředila sebevíc, smysly pořád ovlivňovaly myšlenky, sváděly je k neužitečným úvahám o tom, o kolik víc *uchvácená* tancem byla s Ryderem, a naopak, jak nudný byl ten zážitek s Randolphem.

Takové myšlenky byly k ničemu. Ryder je nekonečně zkušenější než Randolph, což znamenalo veliké plus v *Randolphův* prospěch. Usadila se před zrcadlem, předstírala, že si upravuje dokonale upravené tmavé lokny, a umíněně umravňovala neposlušné myšlenky. Zaměřovala je na nejnaléhavější cíl: získat víc času o samotě s Randolphem – nejlépe v nějakém prostředí, kde se uvolní – a zároveň se vyhnout Ryderovi.

To poslední bylo nejdůležitější. I když by to otevřeně neuznala, vážně ji rozptýlil tak, že zapomněla, co měla v plánu.

Lelkovala v salonu tak dlouho, až byla přesvědčena, že se začal nudit a zaměřil se na někoho jiného. Když konečně opustila salon, vrátila se chodbou do sálu, prošla vstupem, zastavila se, aby se rozhlédla – a ucítila, jak se jí na lokti sevřely dlouhé prsty.

Než stačila něco namítnout, oznámil jí Ryder: „Tamhle se vede diskuse o té knize od Thackeraye, o *Yellowplushových pamětech*. Říkal jsem si, že by vás to mohlo zajímat.“

Což ji samozřejmě zaujalo. Nechala se odvést k velké skupině, v níž se nacházela řada sečtělých osobností, a přesvědčovala sama sebe, že je to jenom pauza v jejím tažení – a k tomu hodnotná. Slyšela o tom díle, o těch fiktivních pamětech, a zajímalo ji to.

Skupinka ji s Ryderem uvítala tichými pozdravy a zdvořilými pokývnutími, ale hlavní mluvčí, lord Hennessee a ctihodný Carlton Fitzsmythe se ve své rozmluvě nedali rušit.

Zdálo se jí, že debata, zaměřená na hodnotu podobných děl coby zrcadla nastaveného společnosti, se přelévá sem a tam, jako by neměla žádný výchozí bod, natož závěr.

Po nějaké době Ryder zamumlal: „Největší zájem zřejmě vzbuzuje to, že se to dílo tváří, že je vzpomínkami pana Charlese Jamese Yellowplusha.“

„Jistě,“ odpověděla tlumeně Mary. „Ale je to vymyšlený příběh, fikce, takže přiznávám, že nechápu smysl takového zápalu.“

Vzhlédla a všimla si, jak se v Ryderových bystrých očích odráží její vlastní vrozený cynismus.

„Nepůjdeme dál?“ navrhl.

Přikývla.

Vzal to jako povolení k tomu zavěsit si její ruku na rámě. Několika tichými slovy je oba omluvil a odvedl ji od skupiny do pořád ještě dost početného davu. „Thackeray – je to týž Thackeray, který píše literární kritiky do *Timesů*?“

„Jsem přesvědčena, že ano.“ Pokusila se to v sobě potlačit, ale... Vzhlédla k němu a zeptala se: „Vy čtete literární kritiky?“

Přejížděl pohledem shromážděné a ledabyle pokrčil rameny. „Tu a tam.“

Zajímavé zjištění. Přistihla se, že uvažuje, jestli i Randolph... a okamžitě tu myšlenku zahнала. Jak sám Ryder upozornil, mezi ním a Randolphem leželo šest let zraní, to srovnání není fér.

Jenže...

Potlačila to rozptýlení – a ano, i kráčet plesovým sálem po boku Rydera bylo rozptýlení – a znovu se umíneně soustředila na své tažení.

Ryder na ni shlédl, přečetl si její výraz a hned zase zvedl hlavu a pátral po nějakém dalším zabavení. „Á, tamhle si nás někdo žádá.“

Mary se zamračila a rozhlédla se, ale dav byl tak hustý, že daleko neviděla. „Kdopak?“

„Jedna moje stará teta – no, aspoň jí tak říkám. Vypadá to, že si všimla i vás, takže nám nezbyvá než zatnout zuby a vydržet to.“ Aniž by jí dal šanci něco namítnout, propletl se mezi lidmi až k lenošce v rohu sálu, na níž zahlédl sestřenicí svého otce, lady Maude Folliwellovou. Teta měla bídny zrak a neviděla pořádně ani na tři metry před sebe, ale vždycky si s ním ráda popovídala a on ji bez výčitek svědomí využil v zájmu svého cíle. Ostatně, kdyby o tom cíli věděla, nejenom by ho schválila, ale přímo by mu tleskala.

Mary se ocitla před dámou typu, jaký dobře znala. Lady Maude však byla úplně jiná než její vlastní zesnulá teta Clara. Mluvila naprosto rozumně, ale Mary neušla tloušťka skla v jejím lorňonu a nechápala, jak je ta stará dáma mohla zahlédnout přes dobrou půlku plesového sálu. Přesto se mile usmívala, nechala se Ryderem představit a odpovídala na otázky o své rodině.

„Nevšimla jsem si zde vaší matky ani tet, má milá.“ Lady Maude upřela zrak posílený lorňonem ke zdi

sálu, kde v křeslech a lenoškách trůnila většina starších dam.

„Moji rodiče, tety a strýcové odjeli na pár dní na venkov.“

„Ach ano, jistě se připravují na svatbu vaší sestry. Bylo to velice milé překvapení a já vím, že Glossupové jsou tím svazkem nadšeni. Vyřídte prosím šťastnému páru mé blahopřání.“

Mary ten úkol přijala a lady Maude nasměrovala loriňon na Rydera. Mary čekala, že uslyší obvyklé nabádání, jakým dámy tohoto věku obvykle častují džentlmeny, ale vypadalo to, že lady Maude má Rydera v nesmírné oblibě. I přes mírně kousavé poznámky bylo jasné, že není vůbec slepá a že svého mladšího příbuzného uznává.

Ryder odpovídal se stejnými sympatiemi. Pak hovor zabloudil hlouběji do rodinných záležitostí, Mary vyčítala šanci a rychle se jí chopila. Měla v plánu zdvořile se lady uklonit, tiše vycouvat a vytrazit se do davu, nechat tam Rydera trčet a jít hledat Randolpha. A tak se dala opatrně na ústup, jenže Ryder ji už zase předběhl.

Ne že by přerušil hovor s lady Maude nebo dal se-
bemeně najevo, že ví, co má v úmyslu.

Měl tu drzost zabořit jí dlouhé prsty do hedvábných sukní, sevřít je a účinně ji ukotvit vedle sebe. Věznil její sukně za svým stehnem, mimo dohled lady Maude, a v sále byla taková tlačence, že si toho nejspíš nevšiml ani nikdo za nimi...

Mary měla co dělat, aby spolkla zoufalé zavrčení, které jí bublalo v krku, a dál se mile usmívala.

Rostlo v ní čím dál větší odhodlání zmizet za Randolphem. Tak či onak nakonec *zvítězí*.

Její šance nadešla hned potom, co se s lady Maude rozloučili. Obrátili se zpátky do sálu a z obou stran se

na ně vrhly elegantní dámy zhruba Ryderova věku, lady Heskettová a lady Argyleová.

„Drahoušku, vás jsem neviděla už celou věčnost!“ rozplývala se lady Heskettová a málem Mary od Rydera odtlačila.

Mary se nepotřebovala nechat pobízet, ochotně spustila ruku z Ryderova rukávu a nechala ho jít.

„Raventhorne.“ Hlas lady Argyleové byl o něco pronikavější a zněl v něm zdatně majetnický tón, jak si bezostyšně zabrala Ryderovo druhé rámě. „Kdepak jste se schovával, můj pane?“

Ryder byl na okamžik plně zaměstnán.

Mary se ušklíbala, couvla, obrátila se a utekla.

Zanořila se do davu, kličkovala sem tam jako liška před loveckými psy, pak se vrátila a uchýlila se do úkrytu u vchodu do salonu.

Pátrala pohledem po hlavách, ale Ryderovu lví hřívu nikde neviděla. Ulehčeně si oddechla. „Dobře. A teď najít Randolpha.“

Ostražitě sledovala, zda se kolem neplíží šelma na lovu, a sunula se sálem. Jak se dalo čekat, Randolphova skupinka postávala víceméně tam, kde předtím. Mary se užuž chystala vystoupit z davu a znovu se k ní přidat, když spatřila Rydera. Lelkoval u zdi nedaleko, už osvobozený od přítěže oněch dam, naoko tlachal s nějakým džentlmenem, ve skutečnosti ale sledoval a číhal.

Stáhla se, ale Ryderovi to neušlo.

To, co následovalo, byla důmyslná hra na kočku a na myš. K jejímu překvapení Ryder nemínil jen oddělit ji od Randolpha. Pronásledoval ji, jak zahýbala a měnila směr, pokoušela se mu ztratit v davu...

Byl dost vysoký na to, aby ji mohl hravě sledovat.

A už se k ní blížil a jí projelo zvláštní mrazení – příjemné očekávání.

Nedopřála si čas zabývat se tím divným pocitem. Viděla jenom jedinou možnost útěku. Spěchala zpátky ke vstupu do chodby, tam se zastavila, ohlédla se a spatřila Rydera jen pár metrů od sebe. Jen o tři lidi dál.

Vpíjel se do ní pohledem.

Nad tím, co viděla v jeho očích, se jí sevřely plíce.

Jedna část její mysli to považovala za absurdní, ale zbytek se plně soustředil na jediné: na únik.

Nevěděla ani přesně, před čím uniká, natož proč to dělá. Prostě to musela udělat.

Stísněně se nadechla, obrátila se na patě a vrhla se do chodby, ale místo aby zamířila do salonku, pospíchala dál. Dlouhá chodba se táhla po celé délce plesového sálu a na konci zahýbala za roh. Zabočila a dostala se ke dveřím, o nichž věděla ze svých předchozích návštěv v tomto domě. Nadechla se, zklidnila bušící srdce a zvedla hlavu. Napřímila se, pevně se obrnila obvyklým odhodláním, otevřela dveře a vyšla na terasu.

Soudila, že je to poslední místo, kde by Rydera napadlo ji hledat. Nebyl důvod, proč by se sem měla vracet, zvlášť sama.

Tiše zavřela dveře, zastavila se ve stínu zdí a přeje-la pohledem pět dvojic procházejících se kolem. Žena, bloumající sama, by vzbudila pozornost.

Na jejím místě ji nebylo ze sálu vidět, ale kdyby popošla dál, spatřili by ji. Samotná postava byla natolik zvláštní, že by neušla pozornosti, dokonce i těch, kdo byli v sále zabraní do hovoru.

Natožpak párů na terase. Nejméně tři z nich ji znaly a jistě by se k ní přidaly a odvedly by ji zpátky do sálu... kde na ni číhá Ryder.

Podívala se doleva. Příkré kamenné schodiště, příhodně zahalené do tmy, vedlo dolů na dlážděnou zahradní stezku. Ztuhla ve tmě, počkala, využila chvíli, kdy byly páry odvráceny a nemohly si jí všimnout, tiše proklouzla po schodech na stezku a zahrnula za roh domu.

Před ní se rozkládala obdélníková zahrada obrácená k soukromým pokojům rozlehlého domu a v protějším rohu za rozlehlým trávnickem se v měsíčním světle slabě třpytil malý letohrádek z bílého mramoru. Za pěkného počasí lady Castlemaineová trávnick využívala k odpoledním čajům, ale z plesového sálu tam nebyl přímý přístup a v noci to tu bylo neosvětleno.

V letohrádku teď nikdo nebude. Chvíli si tam v klidu a tmě posedí, než uklidní rozbušené srdce a přiměje mozek zase k poslušnosti. Netušila, proč na ni Ryderův zájem takhle působí, ale potřebovala se ovládnout a zkrotit myšlenky, pak vymyslet schůdný plán, jak se dobrat potřebného společného času s Randolphem, aby... poznala, jestli je vážně její hrdina.

Zlobilo ji, že teď pochybuje o tom, čím si byla předtím jistá. Byla si *tolik* jistá... a na jednu stranu si pořád byla. Logicky vzato a podle všech měřitelných kritérií byl lord Randolph Cavanaugh dokonalý manžel pro ni. *Měl* by být její hrdina.

Pomalou kráčela přes trávnick, zabočila na úzkou stezku vedoucí k altánu mezi širokými květinovými záhony, malými keři a kvetoucími rostlinami kývajícími se po obou stranách. Jejich barvy v měsíčním světle splývaly, ale vůně se pořád nesly nočním vánkem. Ta podivná panika se v ní postupně rozpouštěla. Kráčela pomalu, upírala pohled na stezku před sebou, cítila, jak se v ní rozdmýchává hněv, jak jí hlavou víří to, co se zrovna odehrálo.

Byla vypuzena z plesového sálu, ze svého pole působnosti. A to Ryderem, tím všetečným, pánovitým, arogantním despotou. Ať si zakrývá svou pravou povahu jakoukoli laskavostí, v jádru je takový.

A dneska večer nad ní zvítězil.

Nad ní, která měla vždycky navrch. A ještě ke všemu to provedl v aréně, kterou považovala za svou doménu. Kterou si organizovala a aranžovala podle svého.

Přimhouřila oči, chytila si sukně a vyšla tři schůdky do temnějších stínů altánku. To už v ní všechno vřelo.

I když tam nikoho neviděla, vzdorně stiskla rty.

Zastavila se nad schody a pustila sukně.

Její smysly zbystrily.

Zaplavilo ji poznání, ztuhla.

Ticho.

Veškeré instinkty na ni křičely, že nebezpečný predátor je blízko. Až moc blízko.

Zamrkala. Netroufala si ani dýchat, než se jí zrak přizpůsobil hustší tmě v altánku. Pomalu se obrátila doleva...

Seděl na lavici, která se táhla po obvodu altánku, uvolněně jako šelma. Pozoroval ji. Soustředěně. Bez hnutí.

Hlavu měl zakloněnou, ramena opřená o sloup, paže uvolněné, ruce na stehnech, kotník opřený o koleno druhé nohy. Jeho póza zdůrazňovala, jak je velký, silný, vražedně přitažlivý. V této situaci se nedalo uniknout očividnému závěru – jak moc nebezpečný dokáže být ženě dost pošetilé na to, aby se k němu zatoulala tak blízko.

Avšak... naklonila hlavu, prozkoumala své instinkty, které už nepanikařily, a zjistila, že necítí ani zlomek strachu, dokonce ani úzkost. Před ním ne.

Vnímala ale vztek a jistý respekt, obojí spolu s čím dál větším uznáním nad tím, co dokázal provést s jejími

plány, s jejím odhodlaným postupem po zvolené cestě, nad rozptýlením, jaké dovedl zorganizovat, nad tím, jak mistrovsky zapůsobil na její smysly...

Nepochybovala o tom, že by byl nesmiřitelný protivník, a ještě horší nepřítel.

A dal jasně najevo, že nemá v úmyslu snášet její usilování o jeho mladšího bratra.

A přece... hleděla na něj, sledovala ho a zjišťovala, že Ryderovi nejde jen o ochranu Randolpha.

Je v tom ještě něco jiného.

„Jak jste se sem mohl dostat dřív než já?“

Máchl dlouhými prsty k domu. „Zahradní halou na druhém konci té chodby. Dveře odtamtud vedou přímo na tuhle stezku.“

Ohlédla se k dotýčným dveřím. Vrátila se pohledem k němu a zamračila se. „A jak jste věděl, že půjdu zrovna sem?“

S odpovědí si dal načas. „Zapomínáte na to, že džentlmen mého ražení musí znát všechna možná místa vhodná k flirtování ve všech hlavních sídlech – a všechny cesty, jak se tam dostat.“

„Nemohl jste přece vědět, že přijdu až sem.“

Následovala další pauza a pak: „Jak je vidět, začínám se učit, jak uvažujete. Tak dobře, že dokážu předvídat vaše chování.“

To jí na klidu nepřidalo. Srdce už jí nebušilo, ale ještě se nevrátilo ke svému obvyklému rytmu. Přesto byl nejvyšší čas, aby se začala bránit. „Proč mě pronásledujete?“ Rozhodila rukama. „Ještě i tady venku.“

Očima už přizpůsobenýma příšeří Ryder studoval její tvář a zvažoval, co odpovědět.

Když přišla, nevstal, což by v ní mohlo vyvolat podezření, kdyby byla všímavější. Zřejmě si ale nevšimla, že

využil privilegia obvykle vyhrazeného pro blízké osobní vztahy... nebo se s tím smířila a neuvažovala nad tím.

To všechno bylo dobré. Další úspěšně zdolaný krůček ke sblížení.

Nevstal i proto, že tu byli sami dva, ve tmě noci v relativně uzavřeném prostoru, nechtěl ji zastrašit jako muž ženu. To pomyslení ho sice zaujalo a rád by viděl, jak to dopadne, jeho racionálnější stránka ale věděla, že na to ještě není připravená.

A on nebyl připravený odpovédět na její otázku. Ne, pokud ho k tomu nedonutí. Upíral pohled do tmavých jezírek jejích očí a povytáhl obočí. „Proč si myslíte, že vás pronásleduji?“

Odpověď by mu přinejmenším napověděla, kolik si toho už stačila uvědomit.

Zvedla bradu, buď vědomým odporem nebo nevědomou povýšeností, nebo obojím. „Myslím, že se nudíte a zatím se vám nepodařilo objevit novou kořist podle svého vkusu. A pak jste si mě bůhvíproč vyhlédl na zásnubním plese Henrietty a Jamese a z ještě nepochopitelnějšího důvodu vám připadám zábavná. A teď, když jste zjistil, že mám zájem o Randolpha, se chcete pobavit nejenom tím, že mi vstoupíte do cesty, ale že mě z ní i odvrátíte.“

Jak tak mluvila, hlas i tón nabýval na sebejistotě. Teď se podívala přímo na něj, i v přítomí rozeznal ten vyzývavý pohled. „Pletu se snad?“

Hleděl na ni. „Všchno, co jste řekla, je nesporná pravda.“

Jenom ne celá.

„Ha!“ Prudce se obrátila a popošla dva kroky po mramorové podlaze a pak zase zpátky, zastavila se a pustila se do něj ještě bojovněji. „Takže *proč?*“ Znovu rozhodila

rukama. „Řekněte mi proč, proč přesně jste si umínil překazit mi snahu upoutat Randolphovu pozornost.“

„Už jsem vám to řekl. Rand není muž pro vás.“ *Jsem to já.* Ale na to bude muset přijít sama. Svým vlastním způsobem, až nastane čas. Rozuměl silným povahám, jako byla ona, jako byl sám. Nesnášely, aby jim do života zasahovali jiní, a v osobních záležitostech jen tak lehce nepřijímaly hodnocení druhých. On ani ona se nenechali vést. Nešlo o důvěru, ale spíš o neochvějně odhodlání. V tom ohledu jí rozuměl dobře a dá jí čas, aby dospěla ke správnému rozhodnutí sama. Chápal, jak je to důležité.

Dlouho na něj hleděla, pak hlasitě zavrčela, až to rezonovalo ženským zoufalstvím. „O tomhle nerozhodujete *vy!*“

„Za daných okolností věřím, že ano.“

„Jenže to tak *není*. Rydere –“

Tiše si povzdechl, rozpletl nohy a vstal. Byla to jediná cesta, jak tuto situaci dovést k závěru. Vrozený smysl pro čas ho upozorňoval, že se ples chýlí k závěru. Musí ji dostat zpátky do sálu, než se po ní začnou shánět.

Nebyl připraven svěřit se jí se svými záměry. Představovala pro něj výzvu – chtěl ji získat, aniž jí to dá od začátku najevo. Kdyby jí přímo řekl, že se s ní chce oženit... nebyl žádný náfuka, ale nikdo v nejvyšší společnosti by nemohl popřít, že je nadmíru výtečná partie. Pokud by se jí svěřil a ona přijala, nikdy by nezjistil, proč svolila k sňatku. Zatím neměl tušení, co k němu cítí, zdali vůbec něco kromě rozčilení a vzteku. A nevěděl, jestli by k němu vůbec někdy mohla něco cítit kromě pomíjivé touhy, o níž věděl, že dovede vzbudit.

A ještě hůř, co kdyby se jí přiznal ke svým záměrům a ona odmítla?

Ne. Lepší a mnohem moudřejší bude nejprve si ji získat.

A proto... Napřímil se do plné výšky a popošel o půl kroku, který chyběl, aby se dostali blízko k sobě, tak blízko, že musela zaklonit hlavu, aby na něj viděla, a on se nad ní tyčil.

Mohl by té pozice využít, aby ji zastrašil, ale jak tak stál takhle blízko u ní, neměl na zastrašování ani pomyslení.

Nemyslela na to ani ona. Vzhlížela k němu, stříbřité světlo měsíce jí zalévalo tváře, v obličejí se jí odrazilo zasnění, které znal až příliš dobře.

Rozhodně vůči němu, vůči jeho smyslné auře nebyla imunní.

Vůči kouzlu, které s takovým mistrovstvím nasazoval.

Ta chvíle přímo rezonovala hříšným potenciálem. Pohledem putoval po jemné křivce její tváře a brady, až ho brněly špičky prstů. Zvedl ruku a bříškem prstu jemně přešel po té svůdné alabastrové křivce.

Viděl, jak jí zaplály oči, slyšel, jak se v ní zadrhl už tak dost mělký dech. A zalitoval, že tu není dost světla a že nevidí víc, nemůže rozluštit její probouzející se touhu.

Růžové a zralé rty se pootevřely. Zjihly bezděčným pozváním.

Mohl by ji políbit, hned tady, právě teď zahájit její svádění.

Pokoušení mu našeptávalo, bylo mocnější, než čekal. V ústech se mu málem sbíhaly sliny touhou zmocnit se těch jejích.

Ale nepatřil k největším svůdcům urozené společnosti proto, že by nechápal, jak doopravdy funguje svádění.

Nejde o to přimět dámu podvolit se touze milence.

Jde o to přimět ji, aby se podvolila vlastní touze.

Musí ho chtít.

Musí k němu přijít sama.

A taky přijde.

Potřeboval to tak, zvláště u ní. Potřeboval, aby ho chtěla každým coulem tak, jak si začínal uvědomovat, že by mohl toužit po ní.

Nadechl se a pomyslně couvl od okraje, ke kterému je přivedl.

Svěsil ruku a sevřel jí prsty na lokti. „Pojďte.“ Jemně ji nasměroval ke schodům. „Doprovodím vás zpátky dovnitř.“

Prudce a trochu rozechvěle se nadechla, chvilku si to rozmýšlela, jistě zvažovala, jestli se má bránit jeho péči... nebo to nechat být. Nepřekvapilo ho, když si vybrala to druhé. S podezíravě přimhouřenýma očima se nechala odvést dolů po schodech. Pustil ji a ona s hlavou vztyčenou kráčela vedle něj.

Blížili se zpátky k domu.

„Přes terasu,“ zamumlal a ukázal tím směrem.

Poslechla ho a zamířila zpátky, kudy přišla, ale po chvíli se zeptala: „Proč?“

Udělal dva kroky, než odpověděl: „Kdyby nás viděli, jak přicházíme zahradní halou, vznikly by řeči. Je to obvyklé místo tajných schůzek, dost pokoutní na to, aby vzbudilo fantazii klepen, bez ohledu na váš věk.“

Přebírala si to v hlavě a zeptala se: „Ale to, že mě vedete z terasy, nikoho neudiví?“

„Kdepak. To vůbec ne.“ Podíval se na ni, střetl se s jejím pohledem. Nakonec odpověděl: „To je výhoda pověsti, jakou mám. Pokud neuděláme něco až moc nehorázného – například vrátit se společně ze zahradní haly –, bude každý, kdo nás uvidí jít z terasy, předpokládat, že jsem vás doprovodil ven nadýchat se vzduchu,

jak jsem už jednou ostatně udělal. Nic, co by stálo za nějaké klepy.“

Zahnuli za roh domu, vyšli po schodech na terasu a uviděli dva páry mířící k francouzským dveřím. Vydali se za nimi.

Když se Mary zastavila, aby mohl odtáhnout vzdušný závěs, natáhl se přes ni, ale zastavil se a paží jí zablokoval cestu s tou vzdušnou látkou jako průhlednou překážkou mezi nimi a osazenstvem sálu.

Věnovala mu tázavý pohled.

Zachytil ho a zadíval se jí do očí. Sklonil hlavu a konverzačním, ale tlumeným tónem řekl: „Takže jistě chápete, že si nikdo nepomyslí, že bych vás mohl svádět.“ Nespouštěl pohled z jejích rozšiřujících se očí. „Jste moc mladá, moc nezkušená.“ Dovolil si pousmání. „A navíc dívka na vdávání. Což ani trochu neodpovídá představě mojí milenky.“

Hleděla mu do očí, pohledem putovala po tváři, zastavila se na rtech, tam se chvílku zdržela. Pak si odfrkla, obrátila se kupředu, a když jí odtáhl závěs, vplula klidně do plesového sálu.

Následoval ji s pohledem upřeným na její útlá záda. Už nedodal, že si je čím dál tím jistější, že představě jeho manželky vyhovuje dokonale.